

Week 9 - 2009

De zondaren te Sion zijn verschrikt; beving heeft de huichelaren aangegrepen; zij zeggen: Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwig gloed wonen kan? - Jes. 33:14

Geachte lezer, de Heere zegt ons bij monde van de apostel Paulus in zijn Hebrëenbrief het volgende : "*Want onze God is een verterend vuur, Hebr. 12:29*" , en deze zelfde profeet Jesaja beschrijft, onder de inspiratie van de Heilige Geest, het wezen Gods in Zijn ontzagelijke toorn als volgt : *Ziet, de Naam des HEEREN komt van verre, Zijn toorn brandt, en de last is zwaar; Zijn lippen zijn vol gramschap, en Zijn tong, als een verterend vuur, Jes. 30:27.* Altijd goed onthouden, lezer. Dat dit de apostel Paulus niet schrijft, en ook de profeet Jesaja niet schrijft, maar dat we hier met Gods geïnspireerde Woord te maken hebben. Dit geldt natuurlijk geheel Gods Woord. Het is dus de Heere zelf, die deze omschrijving van Zichzelve heeft gegeven om op te schrijven, tot waarschuwing, tot vermaning, tot ontzag, tot vreze, tot eerbied voor Zijn driemaal Heilig wonderlijke Wezen. God is een Geest, en er is niemand die God zien kan. En toch is Hij een vuur en een eeuwige gloed bij wie niemand wonen kan. De kanttekenaren schrijven bij Hebr. 12:29 het volgende als kanttekening : "*Dat is, als een verterend vuur, namelijk tegen degenen die ongehoorzaam of afvallig zijn. Zie Deut. 4:24; Hebr. 10:31.*"

'Ja maar', zegt u misschien, 'God is toch ook liefde en barmhartigheid...??' Dat is waar lezer, maar u vergeet dat God alleen in Christus barmhartig kan zijn, en zijn Liefde aan een ongehoorzame goddeloze zondaar alleen in Christus weg kan schenken. Dit houdt dus ook in dat God buiten Christus een verterend vuur is, en een eeuwige gloed bij wie niemand wonen kan. Weet u wie daar hier op deze aarde iets van krijgen te ondervinden, lezer. Namelijk, al dat volk wat verkoren is in Christus tot de eeuwige zaligheid. U zult wellicht in gedachte zeggen: 'schrijver, wat bedoelt u?' Wat ik bedoel te zeggen is, dat dat volk gezaligd, gerechtvaardigd en geheiligd wordt in Christus, in de weg van Gods heilige recht. Om dit wat beter te begrijpen moeten wij de geestelijke werking der wet leren verstaan. Waardoor u ook wat beter zult verstaan waarom er tussen Gods' wet en Gods' heilig evangelie, Gods heilige onfeilbare recht verborgen ligt. Lees daartoe eerst - Rom. 7:1-2. "*Weet gij niet, broeders! (want ik spreek tot degenen, die de wet verstaan dat de wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft? Want een vrouw, die onder den man staat, is aan den levenden man verbonden door de wet; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrijgemaakt van de wet des mans.*"

De Heere spreekt hier bij monde van de apostel Paulus, over de heerschappij van de eerste en een heerschappij van de tweede man. Daarnaast zegt hij, dat hij spreekt tot hen die de wet verstaan. Wie waren dat? Wel, dat was Gods gerechtvaardigde volk onder de Romeinen. Dit volk had zielsbevindelijk ondervonden dat de wet een afspiegeling is van Gods heilige recht. En dat deze wet iedere sterveling was gezet, lees Psalm 40. En dat God door deze wet een recht op zijn schepsel had. En dat deze wet die mens in het paradijs eerst vrij pleitte voor God, vanwege dat de mens deze wet volkomen kon onderhouden. Maar ook dat deze zelfde wet die gevallen ongehoorzame mens nu ging vervloeken en voor God ging verdoemen, Gal. 3: 10. Waarom dan, zult u zeggen? Omdat Gods heilige recht op die mens geschonden was. God was Zijn kroon op de schepping kwijt, en kon er geen gemeenschap meer mee hebben, vanwege dat God geen gemeenschap met de zonden kan hebben. Gods barmhartigheid zocht gemeenschap met die zondaar, zeggende: 'Adam, waar zijt gij' , maar Gods rechtvaardigheid sprak dat er eerst gerechtigheid moest geschieden. Waarop God een nieuw verbond ging op richten, in de Tweede Adam, Zijn lieve Zoon. Het verbond der werken waardoor de mens zalig kon worden, en hem een recht op het eeuwige leven gaf, was verbroken geworden. Nu richtte God een nieuw verbond op, namelijk het verbond der genade. Het Vrouwenzaad dat zou komen, en Welke het slangenzaad de kop vermorzelen zou. Hiertoe kwam

Christus in de volheid des tijds, om te volbrengen wat niemand volbrengen kon, Gal. 4:4-5., om Zijn verkoren Kerk weer terug te brengen tot het Vaderharte Gods. Hij heeft in Zijn volbrachte werk de ongehoorzaamheid van Zijn verkoren Kerk geheel en volkomen teniet gedaan, door die heilige Wet te volbrengen, te onderhouden, te gehoorzamen, middels Zijn lijden en Zijn sterven. En onder deze vloekende en eisende wet heeft Hij Zijn leven afgelegd, onder de toorn en gramschap van Zijn hemelse Vader. Want in Gal. 3 vers 13 staat immers geschreven : *"Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt."*

Geliefde lezer, Hij heeft de toorn geblust, en volkomen gestild en weggedragen, voor een volk dat van Hem niet wilde weten, noch naar Hem zocht. *"Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden, Hebr. 10:14"* En door dit volbrachte werk had God Zijn schepsel terug, en kon Hij in Christus weer gemeenschap hebben met Zijn schepsel. Maar nu rijst bij ons allen natuurlijk die vraag: "Hoe wordt dit volbrachte werk nu toegepast aan de harten van Zijn keurlingen...?? Want, ondanks dat dat volkomen werk op Golgotha geschiedt is, is en blijft het toch een persoonlijke zaak, persoonlijke genade en persoonlijke beleefde bevinding van deze ondervonden genade. En gelijk God Zijn Zoon in het gericht getrokken heeft, gaat Hij die verkoren zondaar hier eens in de tijd ook in een gericht met Hem trekken. Daarover sprak Christus in Zijn omwandeling in Israel: *"Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage., Joh. 6:44-45.* Waartoe moet dan de Vader de zondaar trekken?, zult u misschien zeggen. Namelijk tot de gemeenschap met Christus lezer, de Tweede Man. En dit kan nu alleen maar in een weg van recht, Jes. 1:27. Waarom dan, zult u zeggen? Omdat die zondaar verlost moet worden van de heerschappij van die eerste man, de wet en de dienstbaarheid in Adam. Schrijver hoe gaat dat dan? Wel, op het uur der minne, op het uur van dat dodelijkst tijdsgewricht gaat de Vader die zondaar in liefde trekken tot Zijn heilig recht. Dat de Vader de zondaar daar trekt tot de gemeenschap met God in Christus, heeft die zondaar op dat moment geen weet van. Christus is hier verborgen achter dat heilige recht, wat eerst voldaan moet worden, door die zondaar zelf of door een Ander. God stelt die zondaar volkomen schuldig jegens Zijn heilige recht, waarmee de zondaar in zijn volkomen ellende geplaatst wordt voor God. Dit schuldig stellen jegens Gods recht, gaat door die vloekende wet, welke een afspiegeling is van Zijn heilige recht. En nu komt mijn tekst naar voren lezer. Want in en onder dit heilige recht gaat die schuldig gestelde zondaar de toorn, de vloek/doem en de gramschap van God over zijn zonden gevoelen. Hier gaat de zondaar gevoelen dat God geen gemeenschap kan hebben met de zonde noch met die zondaar. Hier gaat die zondaar gevoelen dat God een verterend vuur is, en een eeuwige gloed bij wie niemand wonen kan. Hier voelt die zondaar de sprankelen der hel in zijn arme verloren ziel branden. En hier wordt het dus een onhoudbare nood, waarbij die zondaar verloren moet gaan aan die vloek/eis der wet, die een volkomen betaling van die zondaar eist. De zondaar voelt die eis als een vloek en een doem op zijn arme ziel branden, en moet tenslotte, met een laatste noodschreeuw om redding, zijn hoofd op het blok leggen. En op het moment dat de zondaar de genadeklap verwacht, is daar een Lam, zo schoon, zo dierbaar en zo beminnelijk, dat tot die Rechter spreekt: "Ik voor deze zondaar, daar hij anders de eeuwige dood had moeten sterven" — Ik zijn zonden en hij Mijn verworven genade. Ik zijn vuilheid en hij Mijn reinheid. Ik zijn zwartheid, en hij Mijn blankheid. Ik zijn hel, en hij Mijn hemel. Ik zijn rampzaligheid, en hij Mijn zaligheid. Ik een doorbrenger, en hij in Mij een volkomen wetsvolbrenger. Waarna die verloren geredde zondaar, volkomen in aanbidding wegzakt van verwondering aan Zijn doorboorde voeten.

Geliefde lezer, de trap en mate van deze doorleving zij Gode alleen bekend. Maar als u hier nou nog niets bevindelijk van kent, dan moet ge nooit meer spreken dat u genade mag kennen, en nooit meer zeggen dat u een kind van God bent. Want dan bent u namelijk nog getrouwd met die eerste man, en bent u nog onder de heerschappij van zijn dienstbaarheid, hard werkende om met God in het reine te komen. Maar degene die

dit wel doorleefd hebben, behoeven niet meer te werken, daar Hij voor hun een volkomen arbeid heeft toegebracht, dewelke in de weg van dat heilige recht nu ook is toegepast geworden. Bedenk dat Christus geen zwarte zondige hoer kan trouwen. Bedenk dat ge gelouterd moet worden middels het vuur van Zijn heilig recht, 1 Kor. 3:11-15. Bedenk dat die bruid in en van zichzelf immer zo zwart is en blijft als de tenten van Kedar, maar in Hem, en in Zijn werk, een reine maagd is krachtens de toepassing van het reinigende Bloed, Hebr. 9:22, Hebr. 10:22, Ezech. 11:19-20, Ezech. 16:4-9, Ezech. 36:24-28, Luk. 4:27. Maar bedenk ook dat wanneer u hier nog buiten staat, **wanneer u aan deze zaken nog geen kennis hebt**, u op reis bent naar dat schrikkelijke oordeel. U op reis bent om straks buiten Christus een verterend Vuur te gaan ontmoeten, bij wie niemand wonen kan. Bedenk dat God ook in de hel woont, namelijk in Zijn rechtvaardigheid, in zijn toorn en gramschap over de zonden. *"Want onze God is een verterend vuur, Hebr. 12:29"* Bedenk dat Hij daar tot in alle eeuwigheid zal toornen over hen, die Hem en Zijn wet/recht ongehoorzaam waren. Daar zal die vloek der wet tot in alle eeuwigheid op uw arme zieltje branden en toornen. Daar zal die doem der wet u tot in alle eeuwigheid toe brullen: "Betaal mij wat gij schuldig zijt!!" En daar zal die worm aan u knagen tot in der eeuwigheid. U zult daar een betaling zoeken die daar nooit meer te vinden zal zijn. Daarom zal u eeuwig moeten boeten, moeten betalen, moeten lijden, moeten schreeuwen en kermen. Daar zal uw schreeuw om ontferming wegzinken in het niet, onder het gekrijs en het gegil van alle andere verdoemde huichelaars, die u met hartelust mede zullen helpen vervloeken en verdoemen. Daar zult u de toorn en de gramschap van God over uw bedreven kwaad en zonden moeten indrinken, en de vloeken gaan zingen. Daar zal de satan en zijn duivelen voor eeuwig lachen in uw verderf. Geliefde lezer, dat ontzaggelijk zijn. Ik heb het weleens bij Thomas Boston gelezen. Ook deze man heeft daar weleens een kleine indruk van ontvangen. Waarbij hij schreef dat, de ergste niersteenpijnen, de zwaarste galaanvallen, de hevigste kiespijnen, de benauwdste zenuwpijnen, die zullen daar in het niet vallen. Zie daar slechts een flauwe omschrijving van wie God buiten het werk van Jezus Christus is. Maar bedenk ook, dat in deze helse verschrikkingen Gods deugden verheerlijkt worden. Want, boven de hel en boven de hemel hangt dat zelfde bordje: **God lieft Zijn heilig recht!**

Lezer, wat is de mens toch in zijn val geworden. Hoe zalig was die mens in zijn Schepper voor die val, en hoe verdoemelijk is hij na zijn val geworden. Maar bedenk dat ge er nog bent. Ge kunt nog tot Hem bekeerd worden. Ge kunt nog hersteld worden met het Goddelijke beeld waarmee ge voorheen in Adam volmaakt geschapen was geworden. Maar bedenk ook dat al hetgeen op die vluchtweg tot Christus ondervonden wordt, dat daar die ziel nog immer verdoemelijk voor Zijn God en Rechter staat. Waarom dan, zult u weer zeggen? Om de reden dat die vluchtende ziel daar nog immer die bloedwreker op zijn hielen heeft. Deze bloedwreker drijft wel uit, maar maakt niet levend, Gal. 3:21. Deze bloedwreker zet wel aan het werk, maar u moet er nog achter komen dat u eens uitgewerkt moet wezen, opdat u in Christus gezaligd zou worden. En daarom moet u leren sterven aan deze bloedwreker, leren verloren gaan, als in een punt des tijds. Kijk, hier spreekt Paulus van in zijn Galatenbrief : *"Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou. Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelfen voor mij overgegeven heeft, Gal. 2:19-20"*

En wat hier nu kort en bondig omschreven staat, heeft ook Paulus in een weg van recht en gerechtigheid geleerd en ondervonden, geliefde lezer. Bedenk dat genade alleen op het schavot geschonken kan worden, door een Rechter, op grond van een wet. In dit geval de wetten van dat hemelse Land. Mag u het al weten lezer, geborgen te zijn in het werk van een Ander. Ja, zegt u, dan bent u het gelukkigste mens op deze aarde. Weet dan, dat u op deze vervloekte aarde nog vele verdrukkingen zult moeten lijden, maar dat u in Christus een recht gekregen heeft op het eeuwige leven. Terug bent gebracht in het Vaderharte Gods, waardoor u het mag zeggen: Abba Vader. Maar lezer, wanneer u hier (nog) geen kennis aan hebt, weet dan dat de vloek en toorn van God nog op u rust.

Weet dan, dat ge straks bij een eeuwige Vuurgloed zal moeten wonen, wat eigenlijk niet kan. Maar dan zal het moeten. Want lezer, wij gaan niet verloren, wij liggen namelijk al verloren. Tussen u en de dood is maar ene schrede. Geliefde lezer, den Heere mocht nog redenen nemen uit Zichzelf, opdat Hij u in Zijn gericht mocht trekken. Voor dit gericht behoeft u nimmer te vrezen. Want als u daar zal/mag komen aan deze zijde van het graf, zal Hij u er middels Zijn trekkende liefde voor inwinnen, dat ge daar zalig verloren zal gaan. En dit verloren gaan, gaat over de rug van een scheermes, op de punt van een naald. Wanneer dit verloren gaan langer zou duren, zoudt ge daar namelijk onder dat heilige recht verteren. David schrijft het niets voor niets in Psalm 116 vers 3-6 : *"De banden des doods hadden mij omvangen, en de angsten der hel hadden mij getroffen; ik vond benauwdheid en droefenis. Maar ik riep den Naam des HEEREN aan, zeggende: Och HEERE! bevrijd mijn ziel. De HEERE is genadig en rechtvaardig, en onze God is ontfermende. De HEERE bewaart de eenvoudigen; **ik was uitgeteerd, doch Hij heeft mij verlost.**"*

Hier heeft David zielsbevindelijk gevoeld, dat God een verterend Vuur is, en een eeuwige gloed bij wie niemand wonen kan. Hier gaat de zondaar verloren met behoud van Gods heilige recht, en met behoud van zijn heilige ongeschonden deugden, welke volkomen opgeluisterd, verheerlijkt zijn geworden in het volbracht werk van Christus. Hier heeft de Vader Zijn recht, Christus Zijn geschonken Kerk die Hij van eeuwigheid reeds geschonken kreeg van de Vader (Jer. 3:19-22 & Psalm 40), en de zondaar ontvangt de zaligheid uit vrije genade om niet. Misschien begrijpt u nu ook wat beter waarom al Gods' ware geroepen knechten, verdedigers en vertegenwoordigers van Gods heilige recht zijn, en waarom er tussen die eerste man en die Tweede man, een heilig Goddelijk recht ligt, waaronder die zondaar zijn eerste man moet afsterven. Sterven aan de wet, opdat ik God in Christus leven zou. Begrijpt u misschien nu ook die kreet wat beter, wat het zeggen wil : De dood in Adam, en het leven in Christus...?? Geliefde lezer, wij hebben u uit liefde willen waarschuwen, en u willen onderwijzen, voor wat nodig is tot zaligheid. Misschien is daar ten laatste nog een enkeling die het aangreep, wat hier geschreven staat. Een enkeling die werkelijk niet meer weet hoe hij ooit zalig zal moeten worden. Een ziel die aan het einde van alles gebracht is geworden. Die mij misschien vanuit de nood van zijn ziel zou vragen: *"Schrijver, wat moet ik dan doen, opdat ik zalig worde...??"* Geliefde lezer, als dit werkelijk een onhoudbare klacht en nood in uw arme verloren verdoemelijke ziel geworden is, dan mag ik het u zeggen : *"Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis..!!"* De Heere, mocht dit gebrekkig geschreven woord nog rijkelijk willen zegenen, uit vrije genade om niet, om Jezus wil. Amen

Loof Hem, die u, al wat gij hebt misdreven,
Hoeveel het zij, genadig wil vergeven,
Uw krankheen kent en liefderijk geneest;
Die van 't verderf uw leven wil verschonen,
Met goedheid en barmhartigheeden u kronen;
Die in den nood uw redder is geweest.

DJK